

СРБИ ПРОТИВ НАТО

од 1991. до 1999. године

Текст Милан Бојић
Илустрације Предраг Иконић

Упознајте величанствене подвиге ваших родитеља, бака и дека и целог српског народа

Драга децо,

Сигурно се веома често сусрећете с причама о херојима који се боре за правду и лепши свет. О њима је много филмова снимљено и књига написано. А да ли сте чули да је један народ постао народ хероја? Иако се то дешава ретко, историја памти догађаје када се цео народ неустрашиво и као један борио за свој опстанак. Много је писано и снимано о величанственој борби српског народа у Првом светском рату и о дивовској борби руског народа у Другом светском рату, када су донели слободу читавом свету. Али, нажалост, веома мало се пише и снима о борби Срба, малих по броју али великих по храбрости, против НАТО савеза, тадашње највеће силе на свету.

Сада је у вашим рукама јединствена књига кроз коју ћете заронити у не тако давну прошлост. Када са њом заплвите бурним водама наше модерне историје, одушевићете се величанственом чињеницом да ваши родитељи, ваше баке и деке нису обични људи, већ суперхероји. Они су се храбро борили за опстанак на својим огњиштима у Српској Крајини, Републици Српској. Неколико година касније су у Србији и Црној Гори, а највише на Косову и Метохији, неустрашиво чак 78 дана трпели невиђене нападе НАТО савеза.

Непријатељи су их даноноћно гађали бомбама које су данас забрањене због страховите разорности. А све то време су их помоћу медија представљали најгорим народом на планети, како би цео свет био против њих. Ипак, нису их поколебали. Они су се због вас борили поносно и пркосно. Да бисте се ви родили, лепо и мирно живели. Њима је снагу давала љубав. Док је непријатељ пун мржње сејао смрт, њима је љубав према потомству давала снагу да сачувају живот. Зато је срце ваше једино право место за ове истините приче. У срцима својим љубоморно их чувајте и пренесите својим потомцима и читавом свету каквом народу припадате. Не дозволите да се подвиг ваших родитеља заборави.

У овим истинитим причама сазнаћете како се српски народ преко Дрине и Саве борио за слободу. Пратићете српског тајног агента који сазнаје информације животни важне за српски народ. Изненадићете се када видите како су Срби успели да оборе најсавременији „невидљиви авион“ и како су интелигентни српски војници надмудрили НАТО авионе лажним метама-макетама. Задивићете се херојству младих војника који су на Кошарама и Паштрику зауставили копнени продор НАТО војске. Упознаћете светог монаха Харитона и косовско монаштво које је својим животима чувало српски народ на Косову и Метохији, а својим молитвама спасло цео српски род. То су само неке од истинитих, занимљивих и дивних прича о јунаштвима вашег народа. Прича о томе како се нешто више од осам милиона Срба није повукло пред војним савезом држава које су заједно имале око 743 милиона становника. Прича како се један народ попут малог Давида успротивио моћном Голијату.

Зато зароните у њих! И не дозволите да се забораве!

НАТО ратови против српског народа од 1991. до 1999. године

Почетком деведесетих година 20. века Совјетски Савез (Русија) престао је да буде суперсила, па су потупну превласт у свету преузеле Сједињене Америчке Државе (САД), које су предводиле НАТО савез. САД је повео политику уништења државе Југославије коју су основали Срби. Један од циљева је био да малим разједињеним државама преотму богатства. Прва је Словеније прогласила независност, за њом и данашња Северна Македонија.

Тим путем је кренула и Хрватска. Они су донели устав којим су Србима одузели сва права која су имали као један од два највећа народа на том подручју. Присећајући се Јасеновца и других страдања у Другом светском рату, Срби су, да би се заштитили, 1991. основали Републику Српску Крајину. Хтели су да територије с већинским српским становништвом остану у саставу некадашње државе, с правом отцепљења од Хрватске, као што је то Хрватска имала приликом отцепљења од Југославије. У почетку је војска из Србије ратовала заједно с Крајишницима, али се повукла због санкција Запада. Остављени од свих, па и од Београда, Срби су се у мају и августу 1995. године нашли на удару хрватске војске у злочиначким акцијама „Бљесак“ и „Олуја“. Тада је са својих огњишта протерано око 250.000 Срба. НАТО је помагао те акције бомбардовањем аеродрома, а инструктори из америчке војне компаније MPRI набављали су оружје, обучавали команданте и хрватску војску...

Слично се дешавало и у Босни. Почетком деведесетих Муслимани и Хрвати су отцепили Босну и Херцеговину од Југославије. Зато су Срби 9. јануара 1992. одвојили територију која се данас назива Република Српска, све у жељи да живе заједно са осталим Србима на овим просторима. Муслимани су у Босни нападали југословенске војнике који су се повлачили. Убрзо је дошло до крвавог грађанског рата. Поред санкција Србима, НАТО је 10. априла 1994. године отпочео бомбардовање војске Републике Српске у близини Горажда. Те акције су настављене у већем обиму од 30. августа до 20. септембра 1995. године. А 21. новембра 1995. године потписан је Дејтонски споразум. Њиме је створена држава Босна и Херцеговина која се састоји из два ентитета (дела): Федерације Босне и Херцеговине и Републике Српске. По њему је под притиском Запада Републици Српској припало 49 посто територије БиХ, иако је током већег дела рата имала власт на око 60 посто територије.

Затим је Америци постао циљ да освоји српску колевку Косово и Метохију. Зато је НАТО почео да подстиче албанску организацију „Ослободилачка војска Косова“, иако је она тада већ била проглашена за терористичку. Тако су терористи почели свакодневно да чине злочине над српским народом и полицијом. Очекивано, то је изазвало реакцију српске полиције која је штитила неалбански живаљ на својој територији. Америка је то искористила као повод за агресију на Србију и Црну Гору која је отпочела 24. марта 1999. године и трајала чак 78 дана, иако су очекивали да ће све завршити брзо. Затечен отпором НАТО је одлучио да са војних циљева пређе на цивилне (народ). Рат се завршио 10. јуна 1999. потписивањем Кумановског споразума којим је дозвољено да јединице Уједињених нација дођу на Космет који је остао у саставу српске државе. Од тада па до марта 2004. протерано је 220.000 Срба са својих огњишта. Само током погрома 17. и 18. марта протерано је њих још 4.000.

Рутински обрачун НАТО савеза са Србима одужио се скоро 10 година. То је било изузетно важно за читав свет. Бомбардовања 1999. године деловало је отрежњујуће за Русе и Кинезе. Руси су схватили да су они следећи, па су почели да обнављају своју војну и сваку другу моћ. Кинези су учинили исто после НАТО напада на њихову амбасаду у Београду.

Олуја

Док је Марко журно корачао ка свом Филозофском факултету око њега је врвело као у кошници. У његовој родној Петрињи људи су попут вредних пчела дисциплиновано хитали на своје послове. Гледајући како млада српска држава Република Српска Крајина живи пуним плућима, срце му је узбуђено лупало, а душа играла. Читаво његово биће радовало се животу који се одвијао око њега. Радовао се чињеници што је, захваљујући храбрим војницима који су је свакодневно бранили, Српска Крајина постала права држава. И што је у Книну основан универзитет „Никола Тесла“ који је постао стециште интелектуалне елите крајишких Срба и свеколиког српства.

Али његова радост није потрајала....

На ведром крајишком небу појавили су се тмурни облаци. У ваздуху се осећала страшна напетост. Почеле су да круже приче да ће око 150.000 хрватских војника уз помоћ НАТО савеза напасти малобројнију српску војску и протерати српско становништво. Но, ништа није било тако страшно као вест да власти из Београда неће послати војску у помоћ.

Није прошло много времена и Марко се нашао у бескрајној вијугавој избегличкој колони свог народа. У неверици је гледао тракторску приколицу на којој било неколико преплашених жена с уплаканом децом. Мало даље је прљави, поцепани, плавокоси дечак возио југа, јер су му мушки чланови породице страдали, а у колима су биле његова мајка и бака. Немо седећи на трактору, у кабини трактора што се кретао иза њега видео је двојицу замишљених мушкараца на чијим се лицима видео бол. На прашњавој приколици било је неколико жена с марамама које су држале децу у наручју, окружене са безброј ствари. У даљини је угледао своју љубав из детињства како прљава и рашчупана немо гледа у њега, седећи у приколици камиона док заувек одлази из његовог живота.

Налазећи се у колони бола уплаканих и измучених, видео је бескрајне колоне Срба предвођених патријархом Арсенијем Чарнојевићем које су од турских злочинаца бежале баш у ове крајеве. У тим изнемоглим лицима која су снажно стезала вилице како не би заплакала видео је синове и унукe јасеновачких мученика. Оних којима су очеви и дедови хрватских војника секли делове тела и убијали их на најсуровије начине само зато што су православни Срби. Гледајући реку Саву као да је видео на стотине српских лешева које је носила за време усташког терора.

Одједном је осетио да му је лице влажно од мушких суза. *На рекама вавилонским седесмо и њлакасмо када се ојоменусмо Сиона. На врбама њосред њеја обесисмо харфе наше...* тихо је запевао песму Јеврејског народа прогнаног са својих огњишта. *На реци Савској седесмо и њлакасмо када се ојоменусмо Крајине. На врбама њоред ње обесисмо њусле наше...* Ако заборавим њебе, Крајино, нека ме заборави десница моја. Тихо и свечано је певао као да држи опело безбројним Србима на савској гробници.

Бескрајна река од 250.000 избеглица утопила се у Србију и одахнула за своје животе. Удахнувши ваздух слободе, Марко је осетио понос, јер је попут свог омиљеног књижевног јунака Пилипенде сачувао православну веру због које је био прогоњен. Тада се присетио завета који је дао Богу док је певао на Сави. Знао је да борба за православну веру и српски народ тек предстоји, и обрадовао се томе.

Дом слободе

Босанскохерцеговачка земља стењала је од болова, чак је и сунце изнад ње било крвавоцрвене боје. *Као да чини да природа иако због суровој рати који се овде води,* мислио је млади српски официр Александар Студен, гледајући предео пред собом. Страховито гласна сирена прекинула је ток његових мирних мисли, означавајући ваздушни напад. *Докле ли ћемо ми босанскохерцеговачки Срби да стварамо,* размишљао је он. *Пре само јар деценија босански Муслимани заједно са Хрватима у усташким униформама истиребљавали су српско становништво уз подршку Хитлерове Немачке. Сада ојети морамо да водимо борбу за наш остванак,* полугласно је говорио себи.

Чим је заузео позицију, на сензору свог ракетног система угледао је како му се приближава непријатељски авион. Од прилива адреналина није осећао своје тело, а мисли су му јуриле лудом брзином као на рели вожњи. С дивљењем се присећао како је његов народ издржао нападе Муслимана и Хрвата, а затим зауставио прво бомбардовање НАТО авиона, те како су на почетку напада на српске положаје ухватили око 150 страних војника који су носили ознаке мировне мисије, а на терену били у служби НАТО-а. Ухапсили су их и везали за мостове, војне касарне и остала места која је НАТО планирао да бомбардује. Пријала му је мисао како је део српског народа успео да се успротиви НАТО савезу, надмудри га и понизи пред светом. Уз то су његови саборци оборила два НАТО авиона која су пала попут ватрених комета. Прво амерички авион ловац Ф-16, а за њим и британски морнарички авион Sea Harrier.

Веома је близу! Само још мало! Мисао му се преточила у усклик. Преплавила га је лавина емоција. Горео је од жеље да баш он погоди непријатељски авион тог 30. августа 1995. године кад је НАТО поново отпочео бомбардовање положаја српске војске. *Замислите дан кад сте одлучили да мој народ засијате осиромашеним уранијомом,* понављао је у себи. *Знам да су вам хрватски команданти, који су до јуче били са нама у једној војсци, одали све податке о нашим положајима. Ујркос свему, ми смо ту и не бојимо се смрти. Самоуверени сте јер знате да имамо засијареле системе одбране... Имам ја!* У секунди је силна хука лансиране ракете надјачала његове мисли. Није прошло много кад се зачула снажна експлозија у даљини. Александар је погледао и видео како се небом вијуга дим, док се погођени авион великом брзином стропоштавао на српску земљу.

За време те епске сцене народ се ликујући сливао на улице Пала, ратне престонице Срба у Босни. *Остване мој народ. Неће остване да нас иротирају са наших остване,* тихо је прошапутао гледајући их. Убрзо је сазнао да је оборен понос НАТО авијације, француски авион „Mirage 2000N-K2“, а да су два непријатељска пилота ухваћена. Свима је било јасно да ће ухваћени пилоти Србима бити значајни у преговорима са НАТО-ом. Тек тада је овај млади официр постао свестан да се својим подвигом уградио у темеље дома свих босанских Срба који се назива Република Српска. У том дому српски народ је заштићен од насиља и прогона којима је бивао излаган кроз векове.

Српски Џејмс Бонд

Од узбуђења је једва дисао. У својим рукама држао је документ у чију аутентичност није било сумње. Био је то план НАТО напада на Савезну Републику Југославију, његову земљу, његов народ. Српски тајни агент Јован Милановић у Бриселу, срцу НАТО-а, читао је: *Напад на Савезну Републику Југославију треба извести у четири фазе. У првој фази уништиће 25 циљева: аеродроме, командне, ракетне и радарске положеје.... После паузе од 72 сата отпочеће трећа и четврту фазу која се назива фаза Апокалипсе. Названа је тако јер је потребно уништавати све пред собом док се Срби не предају...*

Подигао је очи и пред собом видео француског обавештајца мајора Пјера Анрија Бинела чије је лице било прекривено грашкама зноја. Генерал Јован је једва стигао да му се захвали за документ, Бинел се хитро нашао пред вратима. Док је гледао како излази из његовог стана, Јовану се чинило да га прати у смрт. Али није било време за жаљење. Сад му је само било важно да до краја обави свој задатак. Зато је одмах кренуо да документ достави у српску амбасаду у Бриселу пре него што га ухвате. Мало иза поноћи изашао је из зграде на споредни излаз. Морао је да иде пешке, јер је знао да је подземна гаража идеално место за заседу тајних агената и да је велики ризик да уђе у њу. Брзо је корачао сабласно пустим улицама. Очекивао је да ће га сваког тренутка ударити аутомобил или из жбуња излетети бешумни метак. У једној руци је носио пластичну кесу са ђубретом, а у другој кесу с документом који је био затрпан старим новинама. Мисли су му се смењивале као на филмској траци. Сетио се како је четири године, представљајући се као дипломата, градио обавештајну мрежу и сада је имао кртице у већини чланица НАТО савеза.

Мисли, које су му се убрзано ројиле, одлетеле су до Бинела. Добро се сећао њиховог првог сусрета. Док су ручали у српском ресторану „Виноград“ у Бриселу, он му је стално понављао: *Проживим се агресији на српски народ. Мој деда, који је био са Србима на Солунском фронту, говорио ми је: „Синко, када видиш Србина, скини му каиу!“ Не поносим мој француској председника јер је од моје Француске најравио слушкињу НАТО-а.* Јован је тада Бинела слушао са осмехом, мислећи да су то трикови како би се он одао. Ето, сада је тај човек ризиковао живот за своја уверења, за слободу човечанства. Потом му се појавила друга слика. Видео је своју сахрану, уплаканог супруга са децом која су стајала поносна на свог оца хероја. У том се нашао испред амбасаде.

Још истог јутра документ је стигао у Србију. Убрзо су полиција, новинари и репортажна кола око српске амбасаде створили вашар. У целом свету су извештавали да је Бинел ухапшен, а да се трага за српским Џејмсом Бондом. Милановић је обавештен да ће покушати да га убију, па је пребегао у отаџбину. Захваљујући том документу Срби су сазнали да ће напад бити у октобру 1998. године па су све своје положеје разместили. Пошто није лоцирао ниједан српски положеј на означеном месту, НАТО је морао да одложио напад.

